

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η λέξ τέτοια λόγια, Βλαδίμηρε, μου ελεγε ή μάνα μου. Θά είς γένισης. Θά σέ προστατέρη ή Θεός...

Έβαλε δεστερα τή χέρι της πάνω στο κεφάλι μου και ή εύχθηκε. Η φωνή της έστρεψε. Ήταν συζητημένη, μί δέν ήθελε νά τή δείξη.

Τής φίλησα τή χέρι και πέρασα στην τραπέζα. Η Άρλεττα κοιτόταν άκωμα. Μά οι γυιοί μου ήσαν πειά στο λόδι...

Τους κάλεσα κοντά μου και τους έδωκα τις στεριές οδηγίες μου :

—Τά μάτια σας τέσσερα ! Τό νού σας στο σπίτι !... Έχετε νά κάμετε με τή διάβολο...

Με τόν ίδιο τή διάβολο, άκούτε ; Τά μάτια των γυνών άστράφανε, απόδειξης πώς είχαν την άποψη νά πολεμήσουν με τόν βρυκόλακα και νά τόν ξενοτώσουν, άν μου συνέβαινε τίποτε.

Ένα πράγμα μου έβλεπε άκωμα νά κάμω. Νά μεταλάβω κ' έγώ κ' ή Δημήτρη. Μπορεί νά μίν ξενογνωρίζω πίσω. Έπρεπε λοιπόν νά είμαστε έτοιμοι νά παρουσιαστούμε μπροστά στο Θεό.

Έντυχως ύπνευε προς τή μέρες που θά τραβούσαμε ένα ξουκλήσι. Θά βρούσαμε εκεί τή γέρο μοναχή γιά νά μας μεταλάβη...

Ρίζω μου τελευταία ματιά στο σπίτι μου και κατεβαίω.

Ο Δημήτρης με περιμένει στην αυλή.

Τ' Άλογα χλιμντρούν άνωτόμουνα...

Κάνω τή στοιαό μου και ξεσηύραμε... Ήσαν άκωμα νύχτα. Στόν σφρανό κρημόνταν μαύρα σύννεφα. Προχωρούσαμε οισιηρόι, ρουφώντας κ' εύχαριστήρα τόν πρωινό άέρα...

Χαραυγή άκωμα φτάσαμε στο ξουκλήσι και μεταλάβωμε. Έστα άλάφρωσε πό πολύ ή ψηχή μου...

— Δρόμο τώρα, λέω στο Δημήτρη.

Χτυπάει τ' Άλογά μας και φεύγωμε.

Είμαστε καλά άλλωμενω. Κρατούμε επάνω μας τή φρίλαχτά μας.

Κ' έλπίζωμε πως δέν θά μάζ ξεφύγη ή τρικατάρατος...

Κάνωμε τή δρόμο ως τόν πύργο, πάνω στή άγρια, διασημένα βουνα νά σ' λιγότερες ώρες άπ' ό,τι λογικά...

Κ' Ξεφρα, σ' ένα στρίψιμο τού δασομένου όρεινού τοπίου, άνωφωσκίμε πέρα, μακρού, τόν πύργο, τόν πύργο τού καταραμένου βρυκόλακα, πανήφωλο, όμοιο με κόσμιο άκατάλιτο από τή χρόνια. Πρωγίσοι, ψηλές επάλξεις, γαρειωί, άνεμοδείχτες και πάνω άπ' δια αυτά, τή όρνα που στήζουν τόν γροίφο άγέρω και κρούουν τένθημα...

Σταματήσαμε τ' Άλογά μας και κοιτάζωμε άρκετή ώρα τή φρούοιο αυτό τού διαβόλου.

— Έκει είνε ! ελα στο Δημήτρη.

Ο Δημήτρης κούνησε τή κεφάλι του και άπάντησε :

— Ναι, άφέντη, εκεί είνε. Άς προχωρήσωμε.

Ήταν άρκετά γρηγρ άκωμα. Τό μεσημέρι άόγουσε. Είχαμε όλο τόν καιρό νά μπουθε στον πύργο και νά έρευνήσωμε νά βρούμε τή μέρες που κρούβωταν την ήμερα τή λέως.

Χτυπήσαμε τ' Άλογά μας και τραβήξαμε έμπρός. Όλα γύρω ήσαν έρημα. Γρεμιοί, χαράδρες και δάση. Πουός πολυώμοε νά πάη νά κατοικήση κοντά στο ζωνσανοπεθαμμένο διάβολο ;

Σ' απόσταση πεντακοσίωο βημάτων άπ' τόν πύργο, ήραμε ένα στενό μονοπάτι πάνω στή βράχια, τού όποιο έφρανε ίσα στην είσοδό του. Τό μονοπάτι φρανόταν άπύπνη. Ήταν χλομένο, απόδειξης πώς δέν τή πατούσαν χρόνια και χρόνια άνθρωπινα πόδια. Μονάχα τ' άγρίωμα θά δάβαιναν από αυτό, δταν τή καλούσε με τή σούριαχτά του ή βρυκόλακας.

Στις σκέφρες αυτές ήμουν παραδομένο, όταν έννοασα τή Άλογό μου νά σταματάη άπτόμα. Τινάχτρα ξεφρασκόμενος και τή σπυρούσασα. Μά τή Άλογό έκανε προς τή πίσω και σπρέθηκε στή πιανά του πόδια.

Περιέργως νά δώ τί συμβαίνει, σπρώθηρα πάνω στούς άνοβαλές και κούταξα μπρός άπ' τή κεφάλι τού ζώου. Μιά κραυγή έφρανε τότε άπ' τή στόμα μου :

— Ήσπου Χριστέ μου !...

— Τί είνε, άφέντη ; ρώτησε άνήσυχος ή Δημήτρης, ποδστεσε πίσω μου.

Κατέβηκα άπ' τή Άλογό, τού ελα νά κάμη τή ίδιο και τού έδειξα καταραμένης τού

χλομένου μονοπατιού, κάτω από μία γέφυρα βαλανούδα, έναν άνθρωπόνο σκελετό, που έφραζε τή δρόμο καθώς ήταν σφυγμένο.

Ο Δημήτρης έκανε τή στοιαό τού και με κούταξε περιέργω.

— Δέν καταλαβαίνεις ; τού ελα. Είνε κάποιος δυστυχισμένο που πλανήθηκε δώ πάνω ή τόν παρούσε ή ίδιος και τόν θανάτωσε, πιτώντας του τή αίμα. Ύστερα ή Άφρησε τή κούφια του στούς λίκους, γιατί ή λίκω είνε άδέρωα του... Έμπρός όμοις. Άς σηκώσωμε τή κούκαλα νά περάσωμε...

Ο Δημήτρης πληρώσε τή σκελετό κ' έσηυψε νά τόν μεταστσή, με άμέσως ξεανωπρώθηκε και μου φώναξε :

— Κουτάτε, άφέντη !

Πληρώσα και ελα τρεις σταθερές μακρού άπ' τή χροια τού σκελετού με ξουνή γυναικεία κόμη, τούρες ξεανθών μαλλίων που τή είχε κάμει πού άνοχούχρωμα ή ήλιος...

— Μιά γυναίκα, ψηθίωσε ή Δημήτρης.

— Ναι, μία γυναίκα, ελα κ' έγώ. Άλλά τί ήθελε δώ πάνω, ή δυστυχισμένη ; Τί γύρευε στή καταραμένα αυτά μέρη ;

Η άπορία μου όμοις αυτή δέν κούταξε ποιά.

Χτύπησα Ξεφρα τή μέτοπό μου και φώναξα :

— Αυτό είνε !...

— Τί, άφέντη ;

— Πρόκειται γιά κάποια δυστυχισμένη γυναίκα των περιχώρων.

Ο άλλος αυτός τής άρκαξε φαινόμα τή παιδί της. Θά τόν κατάλαβε την ώρα που τής τή έπαυσε και θά τόν κούνησε, τρέλλη άπ' την άπειλσία της. Θά τόν έφερε κούνησοντας ως δώ πάνω, μέσα στην νύχτα, οδηγώμένη άπ' τούς θήγους τού παιδιού της. Κ' Ξεφρα στή μέρες αυτό, τή τέρας θή γύρισε πίσω και θά την έπνεξε. Μπορεί και νάκαρξε τούς λίκους και νά την παρόδωσε σ' αυτούς...

Ναι, κούταξε !... Κοιμάτια άπ' τή ρούχα της και τή παπούτσια της.

Πουός έφραε πόσος καιρός νά πέρασε από τότε...

Ο Δημήτρης έσφριξε τις γροθίες του.

— Πρέπει νά τελειώνωμε, ελε.

— Ναι, πρέπει νά λυτρώσωμε τόν τόπο άπ' τή Σατανά αυτόν. Πουός έφραε με πόσα κούκαλα άθώων ανθρώπων θάνα σπαταμένη ή γή, γύρω στον πύργο τού τέρατος... Πουός μπορεί νά τή ξεση ;...

Ο Δημήτρης σίρωσε τή κούκαλα τού σκελετού από κάτω και τή πότασε σέ μία άγρια. Ξανακαβαλλήξαμε ύστερα και προχωρήσαμε.

Είμαστε τώρα μπρός στον πανάχωλο πύργο τού βρυκόλακα. Η τάφρος γύρω του είχε γεμίσει άγρια χόρτα κ' άγιάθια. Η κούνητή γέφυρα ήταν τρωμένη και ασυμμενη, ή χοντρές άνωσίδες της ασυρρωσισμένες...

Τό κτίριο όρθωνόταν έμπρός μας έβλητηζω, γεμάτο ρουγιές άπ' τή χτυπήματα τού χρονον, χρονασκόμενος, με άκατάλιτο.

Τά παράθυρα τού ήσαν κατάρλιετα. Κ' όπου ελχαν σπασίσει κ' ελχαν πέσει τή βαρειά, μεγάλη παραθυροφύλλα, ύπνευχαν χοντρές σιδερένες κωλλίδες.

Η όρνα τής ζουιάς πύλης, με παρατόρτι ψηλά, γιά νά βλέπουν κούς πληρώσει, ήταν κλειστή.

Όταν τή άνταληφθήκαμε αυτό, κούταχτήκαμε κατάριατα.

— Κλειστά, ελε ή Δημήτρης.

Κούνησα τή κεφάλι μου γεμάτος όργή, με και πείσμα και πέρασα τή γέφυρα.

Ο Δημήτρης κ' άκολούθησε.

Έσπρωξα την πόρτα κ' όλη μου τή δύναμη, με δέν άνοιγε. Άκαπαξα τότε, επάνω στο θυμό μου, τή χοντρά, βαρύ όρπτρο κ' άρχισα νά χτυπώ.

Τά δυνατά χτυπήματα άντήχησαν βουερά μέσα στον έρημο, γεμάτο πύργο, σκούρωσε σέ χιλίους άνταλούς στή γύρω φαράγγια και σβόσανε στή μακρινά βουνά.

Δέν έφραό ποση ώρα χτυπούσα έτσι άπελασμένα. Θά χτυπούσα δέ άκωμα, άν δέν άνοιγα πλιά μου τόν Δημήτρη νά μουρωφίη :

— Χαμένο κούς, άφέντη. Ποιόν περρωμένε κούρη νά σάς άνοιξη ;

Κ' άλήθεια, πικρόν περρωμενα κούρη νά μου άνοιξη ; Γιατί χτυπούσα ; Άφρηκε όρπτρο κ' έρριξα με ματιά στις επάλξεις που ύπνευχαν γύρω στην αυλή τού πύργου. Ήσαν πανώψηλες. Δέν μπορούσαμε δέ νά μπουθε κ' από άλλη μεριά, γιατί άπ' τις άλλες πλευρές, δεξιά, ξεφιά, και από πίσω, ή πύργος ήταν χυμώσος πάνω σέ φοβερούς γρεμώους και συνεπώς άπόρθητος...

— Άχρσια ν' άνηρωκώ. Δέν έπρεπε νά κούνημε τόν καιρό μας. Έπρεπε νά σπύσωμε έν άνίχη την πύλη, νά την κούρωμε. Τό κούμμο ήταν τή προτιμότερο. Θά σφωράκαμε μπρός της ξερωλάδα, θά τούς

Άντικρούσαμε πέρα, μακρού τόν πύργο τού καταραμένου βρυκόλακα...

βάζαμε φωτιά κι' ή πύλη, κι' όλες της τις ουδεροδοσίες, παληά ύπως ήταν απ' τ'α χρόνια και ανεβήθη, θάπαρνε φωτιά και θά καγότανε.

Τοιμαζόμουν να δώσω στο Δημήτρη σχετικές οδηγίες, όταν μου πιασε ξαφνικά τ'ό χέρι!

— Άκούσε, αφέντη!

Συγκένησάρα όλη μου την προσοχή κι' άκουσα μέσα απ' τόν πύργο, από τ' όλογαν διαμερισμάτα του, προς τή δεξιά πλευρά, άκουσα, λέω, έναν παράξενο, ρυθμικό, μπορεί να πη κανείς, κρότο, ένα ανεξήγητο ντουά... ντουά... ντουά, σαν κάτι να χτυπούσαν πάνω στο πλακόστρωτο, σε ίσχρονα σχεδόν διαστήματα.

Ντουά... ντουά... ντουά...

Ό Δημήτρης ήταν άνησυχος.

Μά κι' έγω δέν ήξερα τή εξέγηση να δώσω στους κρότους αυτούς, οι οποίοι — όπως προσέξαμε — δέν ήταν διαρκείς. Σταματούσαν ένα—δύο λεπτά κι' ύστερα ξαναρχίζαν.

— Τι είνε, αφέντη; με ρώτησε ό Δημήτρης.

— Δέν ξέρω, δέν μπορώ να καταλάβω.

— Κάποιος βρίζαται μέσα στον πύργο.

— Ναι, έτσι φαίνεται, κάποιος βρίζαται μέσα στο καταρραμένο αυτό σπίτι.

— Έκείνος, αφέντη.

— Όχι, αδύνατον. Είνε μέρα, Δέν έφτασε ακόμα τ'ό μεσημέρι. Και — τ'ό ξέρω καλά αυτό — την ημέρα κοιμάται. Την ημέρα τριπώνεται και μαζώνεται, χοντρούοντας τ'ό αίμα που ρούφιζε τή νύχτα. Δέν είν' αυτός, όχι, όχι, δέν είν' αυτός...

— Τότε, αφέντη...

— Δέν ξέρω, δέν μπορώ να ξέρω... Μά θά τ'ό μάθουμε. Πρέπει να τ'ό μάθουμε. Έχε μερικά βή συν την προσοχή Δημήτρη. Δέν ήχομαι να κάμουμε παιά με τ'ό τέρας, ένα τέρας νοσημένο μάλιστα, βυθισμένο σε λήθηστρο. Ύπαρχει και κάποιος άλλος μέσα στην Κόλαση αυτή. Κάποιος έχθρος βέβαια και πρέπει να κόμωμε τ'ό νού μας. Μά πρώτα—πρώτα πρέπει να μπούμε στον πύργο. Για να τ'ό κατορθώσουμε αυτό, ξένας πρόποτος ύπαρχει. Να κάμουμε την πύλη.

— Να την κάμουμε;

— Ναι, δέν είνε δύσκολο. Θά μαζέψουμε έπειτα πολλά ξύλα απ' τ'ό δάσος. Θά τους βάλουμε φωτιά κι' ή πύλη θά καή εύκολα.

Ό Δημήτρης έφριξε μά ματιά στην πύλη κι' έπειτα οίρκωσε τ'ό βλέμμα τον στον ψηλό τοίχο που περιτογύριζε την ευρύχωρη αυλή του πύργου.

— Άφέντη, μου είνε κατόπαν, μπορούμε να μπούμε στην αυλή, χωρίς να κάμουμε την πύλη.

— Πώς;

— Θά πηδήσω έγω μέσα και θά σάς άνοιξω. Κτυπάτε τον τοίχο εκεί άριστερά. Είνε γεμάτος τρύπες και ραγίσματα. Θά σφου τ'ό αλόγο μου ως τ'ό μέρος αυτό, θά τ'ό βάλω να σταθή σύρριζα στον τοίχο, θ' ανέβω επάνω, θά πιαστώ απ' τις τρύπες και τ'ά λιθάκια που εξέχουν και θά φτάσω στην κορυφή. Με τόν ίδιο τρόπο θά κατέβω στην αυλή. Τι λέτε, αφέντη;...

Τ'ό σχέδιο του Δημήτρη δέν ήταν καθόλου κακό.

Κύτταξα καλά τόν τοίχο και τ'ό άπάντησα:

— Έχεις όλογο. Έμπρός!... Έτσι θά κερδώσουμε και χρόνο.

Ό Δημήτρης πράβηξε τ'ό άλόγο του προς τ'ό μέρος που ό τοίχος ήταν πιο χαλασμένος και τ'ό έβαλε να σταθή σύρριζα σ' αυτόν.

Πληρώσασα τότε και κρατήσασα σφιχτά τ'ό χαλινάρι του άλόγου.

Ό Δημήτρης πήδησε στη ράχη του ζώου και πιάστηκε από τις πέτρες του τοίχου, έτοιμος ν' ανέβη.

Τή στιγμή αυτή γύρισε και μούριξε μά ματιά, μά ματιά περιεργη συγκινημένη.

— Τι συμβαίνει, Δημήτρη; τόν ρώτησα.

— Άφέντη...

— Λέγε, γιατί διατάξεις; Μήπως μεπίνωσασ; Θές ν' ανέβω έγω;

— Όχι, αφέντη, όχι, για τ'ό όνομα του Θεού!...

— Τότε γιατί διατάξεις;

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό θριαμβός του Κανάρη. Πρό τής Χίου. "Όπου οι νκύτες δειλιάζουν. Τά υπέρεχα λέγια του Ψαριανού ήρωος. Ό άποχωρισμός του Μάρκου Μπέταρη απ' τ'α παιδιά του. Παλιές ρεκλάμες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όταν ό Κανάρης έπρόκειτο να μη στον κόπο τής νήσου Χίου για να πυρπολήση τόν εκεί Τουρκακό στόλο, οι ναύτες του, βλέποντας τ'ά έχθρακά σκάφη που φύλαγαν στο στόλο του λιμανιού, φοβήθηκαν και τ'ό είχαν να γυρίσουν στα Ψαρά.

— Να γυρίσω στα Ψαρά! φώναξε ό άτρόμητος πυρπολητής. Βλέπατε αυτούς τούς βράχους που ύψωνονται άπέναντί μας; Όποιος φοβάται, άς ριχτή στη θάλασσα κι' άς φτάση ως εκεί κολιπώντας. Έγώ όμως θά μείνω, ακόμα κι' άν φέρτε όλο σας. Είμαι άποφασισμένος να Ξαναδώ τ'α Ψαρά μόνο αφού κάψω τή ναυαρχίδα τών Τούρκων!...

Έτσι με τή γενναϊότητά του ένεπύρωσε και τούς άλλους συντρόφους του και έτετέλεσε ένα από τ'α πιο άξιοθαύμαστα ναυτικά κατορθώματα του έθνους μας.

"Όταν οι Τούρκοι έτοιμαζόντουσαν να επιτεθούν κατά του Μεσολογγιού, ό Μάρκος Μπότσαρης άποφάσισε να στείλη, για ασφάλεια, τή γυναίκα του και τ'α παιδιά του στην Ίταλία.

Ό ήρωικός Σουλιώτης, κατά τήν ώρα του άποχωρισμού, κρατούσε στην άγκαλιά του τ'α παιδιά του, τα φιλούσε και δέν έννοούσε να τ' αφήση από τ'α χέρια του.

Σε μία στιγμή μάλιστα, βλέποντας τ'ό μεγαλύτερο, τόν Κίτσο, να χαϊδεύη με παιδική άθωότητα τ'α άστραφτερά του ποτάμια, τ'ό ειπε με πόνο:

— Κίτσο μου, έχωμα να χαρής μά μέρα τή λευτεριά που θά την πληρώσης με τ'ό αίμα του πατέρα σου...

Και, γυρίζοντας προς τή γυναίκα του, πρόσθεσε:

— Χρυσή, σου άφίνω τ'α παιδιά τ'α χέρια σου και τήν εύλογία του σου και τήν εύχισμένη. Ένας όμως ό τόπος μας δέν είνε ακόμα τυχερός, μάθε τα στην Ξεφρία ν' αγαπούν τ'ό χώμα που τ'ά γέννησε, μά μείνουν τούς τρυφάνους και να ζούν με τήν έλπίδα πως μά μέρα θ' άγωνιστούν για τή λευτεριά!...

Παραθέτουμε παρακάτω μερικά ρεκλάμες, παρμένες από έφημερίδες του περασμένου αιώνου, για να συγκρίνουν οι αναγνώσται μας τις σημερινές με τις τότε διαφημίσεις.

Διαφημίσεις Ξυθοποιού:

Ό τής Κυνβέλης εργατικώτατος άποικος και τόσον αγαπητός άνθρωπος Σ. Α. έπολλαπλασιάζη άφ' εαυτόν και εξέτεινε τούς πλοκάμους τής Ξυθοποιού ειομηχανίας του εις τρία διάφορα μέρη τής πόλεως ιδρύσας ύποκαταστήματα.

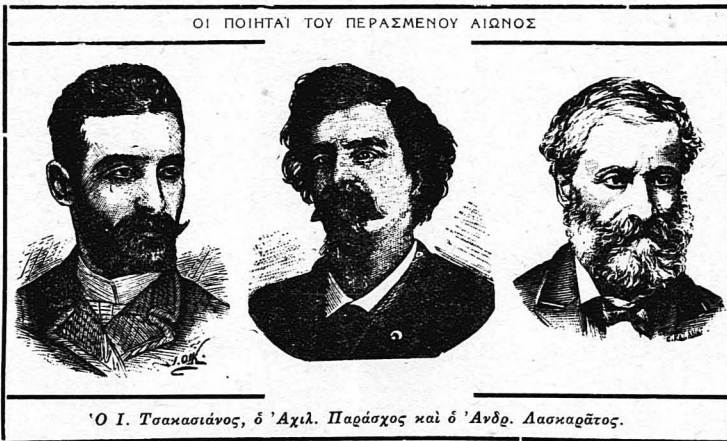
Ό ζυθος Ψλων αδών των ύποκαταστημάτων είνε πάντοτε παλαιός και με άριστα στυατικά. Άγαπάται δε ύπό των Ξυθοποιών δια τήν εύερεστον αυτού γεύσιν και δια τήν δυνάμιν του. Είνε ζυθος δυνατός όσον ό Γολιάθ κατασκευαστής αυτού.

Και άλλη μά ένός καταστήματος έδωδιμον:

Ό κοσμογυρισμένος Π. Α. Κ. άνευ πλέον Συνητροφίας, ό από τής δόδου Σταδίων στέλλων τ'ά έλεκτα αυτού έδώδιμα και ποτά εις τ'ά δεκατέσσαρα σημεία του άθηναϊκού όρίζοντος, γίνεται έδοεν αγαπητότερος εις τούς Δουνούλλους μας και ή ζωηρότης πολλών συμποσιών οίκογενειακών όφειλεται κατά τ'ό πλείστον εις τήν καλήν ποιότητα των έδώδιμων και ποτών του καταστήματος του, όπου και επί ποδός ή εις τ'ό ως κλωθειν θερμόν σαλονάκι του έλεκτεή πελατεία πάντοτε παίρνει τ'ό δρεκτικόν της και τ'ό χωνετικόν της.

Συγχαίροντες τ'ό χρησίμω τούτω νέω δια τήν εις τ'ό έργον του επίδοσιν, θά έπινόμην αυτήν τήν στιγμήν—πράγματι και οχι έρήμη—εις ό γελάν του, άν είχομεν ένα από τούς βροσιούς μεζέδες του και έν από τ'ά άθάνατα ποτά του.

Όρίστε!...

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό Άχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

